

Arrest

nr. 78 034 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2010 legden verzoekster en haar Belgische vriend, de heer D. L., een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster diende op 19 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 15 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster diende op 22 april 2011 nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 16 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 22 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.04.2011 door [A.,A.][...] geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs naar voor dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of, dat zij elkaar tenminste een jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008, zoals gewijzigd door het KB van 05.07.2011).

Betrokkenen brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van de volgende documenten:

- *Facturen van Base: aangezien op deze facturen geen namen terug te vinden zijn en niet kan vastgesteld worden aan wie de aangeduide telefoonnummers toebehoren vormen deze documenten geen bewijs voor de relatie.*
- *Aanvraag tot aansluiting bij Base dd 02.07.2011, aangifte in de personenbelasting dd 03.05.2011, certificaat Nederlands tweede taal dd 27.01.2011, dd 30.06.2011, de eerste aanvraag gezinshereniging dd 19.11.2010: de recente datum van deze documenten toont niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds minsten één jaar voor de aanvraag een stabiele relatie hebben.*
- *Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden. Bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Administratieve beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet moeten met redenen worden omkleed.

Bestuurshandelingen uitgaande van een administratieve overheid, zoals de Dienst Vreemdelingen-zaken, moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn (art. 2 en 3 Wet motivering bestuurshandelingen).

Door de wettelijke samenwoont van verzoekster met haar partner niet te vermelden, heeft de Dienst Vreemdelingen-zaken deze formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.

De redenering is immers dat betrokkenen niet op afdoende wijze hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar, zoals vereist door de wet van 15.12.1980 (zie hoger). De verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 23/07/2010, overgemaakt door de gemeente op 22/04/2011 én aanwezig in het administratief dossier, vormt net een bewijs van deze duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar.

De gemeente heeft bovendien nog een positief samenwoonstverslag, hetzij een "relatieverslag" overge- maakt aan de Dienst Vreemdelingen-zaken op 21/09/2011, op verzoek van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

Door het document van wettelijke samenwoonst niet op te nemen in de motivering van de weigeringsbeslissing, is het voor betrokkenen waaronder verzoekster niet duidelijk of de wettelijke samenwoonst in de motivering is betrokken, dan wel of het bewijs van wettelijke samenwoonst tot een andere beslissing had kunnen leiden.

De wettelijk opgelegde motiveringsplicht is derhalve geschonden. Een administratieve overheid dient altijd rekening te houden met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier - alsook met andere gegevens die haar bekend (zouden kunnen) zijn bij het nemen van een beslissing (zorgvuldigheids- plicht). Uit de schriftelijke motivering kan in casu niet worden afgeleid dat de beslissing met zorgvuldig- heid werd genomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, ingevoerd door de Wet van 29 juli 1991 heeft ook een preventief doeleinde, nl. dat het bestuur tot een meer zorgvuldige besluitvorming komt omdat het wettelijk verplicht is zijn beslissing uitdrukkelijk te beantwoorden, als het resultaat van een zorgvuldige afweging van alle relevante gegevens.

Dit doeleinde blijkt in casu niet te zijn bereikt.

Ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is derhalve geschonden."

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus eerder de materiële motiveringsplicht betreft, laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de stukken die zij heeft voorgelegd manifest voldoende zijn om haar relatie te bewijzen, en houdt voor dat er geen reden is om de (de) bewijskracht van de stukken in twijfel te trekken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar vage beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing geheel terecht geoordeeld dat de door verzoekster voorgelegde stukken niet voldoende zijn om haar duurzame en stabiele relatie aan te tonen:

[...]

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat zij een aanvraag geeft ingediend in functie van haar partner, en hierbij overeenkomstig art. 40bis van de Vreemdelingenwet (in de versie zoals van toepassing op verzoekster haar aanvraag) aan volgende voorwaarden moet voldoen:

“2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon” [...]

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de voorgelegde stukken (factuur van BASE, aanvraag tot aansluiting BASE, aangifte personenbelasting, certificaat Nederlands tweede taal, foto's waarop geen datum staat) niet aantonen dat verzoekster één jaar een duurzame en stabiele relatie heeft die voorafgaand aan de aanvraag dd. 22.4.2011 al minstens één jaar duurt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning. Deze dateert van 23.7.2010.

De verwerende partij ziet niet in hoe deze verklaring een bewijs kan vormen van een relatie van één jaar voor de aanvraag, die dateert van 22.4.2011, dus geen jaar na de verklaring van wettelijke samenwoning.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoekster het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven om welke reden de door verzoekster voorgelegde stukken niet volstaan om het vereiste bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar voor de aanvraag duurt.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde motieven volstaan bovendien teneinde de bestreden beslissing voldoende in feite en in rechte te onderbouwen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het loutere feit dat verzoekster meent wel op voldoende wijze haar duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar te hebben aangetoond, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangegeven wordt op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Tevens wordt toegelicht dat niet blijkt dat zij een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar heeft met haar partner. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Aangezien in de verklaring van wettelijke samenwoning die door verzoekster werd aangebracht uitdrukkelijk vermeld staat dat deze werd afgelegd op 23 juli 2010 en bijgevolg overduidelijk minder dan één jaar voor de door haar, op 22 april 2011, ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, diende verweerder niet meer bijkomstig uiteen te zetten waarom hij dit stuk – dat in de eerste plaats diende te worden overgemaakt om aan te tonen dat aan een andere in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde werd voldaan – niet als een bewijs aanvaardde dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie had van tenminste één jaar. De overweging dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbracht dat zij en haar partner één jaar ononderbroken samenleefden voor de aanvraag laat haar immers toe te begrijpen dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet als een voldoende bewijsstuk aanvaard werd.

Verzoekster toont met haar toelichting geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.1.3.2. Daar verzoekster met haar uiteenzetting ook niet aannemelijk maakt dat verweerder enig stuk waaruit kan worden afgeleid dat zij wel een duurzame en stabiele relatie heeft ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten, kan niet besloten worden dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskend heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

De beslissing verwijst naar de criteria neergelegd in het KB van 07/05/2008 om ertoe te besluiten dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar niet heeft aangetoond.

Verzoekster woont nochtans op het ogenblik van de bestreden beslissing (16/09/2011) exact één jaar 55 dagen (dagen) samen met haar partner. Het is dus duidelijk dat verzoekster een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt met haar partner (een Belg) die bovendien al minstens een jaar duurt, en derhalve het recht heeft om deze partner te vervoegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de voorwaarden in art. 41, eerste lid Vw. vervult (art. 40bis, § 2. 2° juncto art. 40bis §4 Vw.).

De relatie wordt daarenboven gestaafd met nog andere documenten, namelijk gsm-facturen (waarop een telefoonnummer is aangeduid dat duidelijk aan verzoekster toebehoort), aangifte in personenbelasting, certificaat Nederlandse taal, de eerste aanvraag tot gezinshereniging (waarin een e-mail zijn vermeld d.d. 30/09/2010 en verklaringen op eer van derden), diverse foto's van verzoekster met haar partner en zijn kind (waarvan de datum met digitale middelen kan worden bewezen) en twee extra verklaringen op eer van derden.

Besluiten dat een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar niet is aangetoond, komt derhalve zelfs voor als kennelijk onredelijk. Een stereotiepe motivering hanteren voor die elementen (gsm facturen en e-mails ed.) die verzoekster bijkomend heeft aangebracht, verandert daar niets aan.

De beslissing is in elk geval in strijd met art. 40bis § 2, 2° Vw., dat bepaalt:

Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

...

2° De partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon" [...]

De criteria van het KB waarnaar de bestreden beslissing verwijst, werden derhalve ten onrechte of minstens onjuist toegepast.

Art. 3 van het KB van 07/05/2008 stelt een aantal criteria vast opdat er sprake zou zijn van een stabiele relatie, bedoeld in art. 40bis § 2, 2° Vw. De opdracht op deze criteria uit te werken werd inderdaad aan de Koning toevertrouwd (art. 40bis, §2, tweede lid Vw.). Bij deze louter uitvoerende bevoegdheid kan en mag de Koning echter de draagwijdte van de wet, en meer bepaald van art. 40bis Vw., niet uitbreiden noch beperken (art. 108 G.W.). Door te bepalen dat de partners moeten bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken te hebben samengewoond (art. 3 van het KB van 07/05/2008), treedt dit KB buiten het kader van de haar toevertrouwde opdracht én beperkt het KB de rechten vervat in art. 40bis e.v. Vw.

Het bestaan van een "naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt" wordt immers niet beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging maar wel op het ogenblik dat de Dienst Vreemdelingenzaken over de aanvraag beslist.

Een bestuur dat beslist zonder rekening te houden met die elementen waarvan zij weet heeft en/of die aanwezig zijn in het administratief dossier, zou tenslotte een onzorgvuldige overheid zijn en derhalve zou de beslissing door een nietigheid zijn aangetast.

Het is voorts wettelijk voorzien dat de Dienst Vreemdelingenzaken, over de aanvraag van een familielid dat zelf geen EU-burger is en dat de aanvraag in België indient, beslist binnen de termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag (art. 52 KB van 8 oktober 1981) en dus niet onmiddellijk. De aanvraag wordt door het gemeentebestuur pas aan de gemachtigde van de Minister overgemaakt, als alle vereiste documenten werden ingediend (uiterlijk binnen de drie maanden) (ibidem).

Art. 3 van het KB van 07/05/2008, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is dus strijdig met art. 40bis Vw. waar het stelt dat een onafgebroken samenwonen moet worden aangetoond van minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag, wat de facto (en de jure) neerkomt op een minimumduur van méér dan één jaar.

Gezien de bestreden beslissing zich op dit criterium baseert om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen, dient de beslissing te worden vernietigd.

Ten overvloede haalt verzoekster aan dat iedere wet en ieder KB dat een regeling bevat inzake gezinshereniging, ondergeschikt is aan en in overeenstemming moet zijn met hogere normen zoals vervat in de Grondwet (art. 22 G.W.) en in het E.V.R.M. (art. 8 E.V.R.M.). Het respect voor het gezinsleven dient in deze reglementering centraal te staan en iedere voorwaarde die wordt gesteld aan het recht op (op) gezinshereniging dient beperkend te worden geïnterpreteerd. De Europese Commissie, tot slot, beklemtoonde in haar Mededeling van 02/07/2009 aangaande de omzetting van Richtlijn 2004/38, dat elk bewijs van duurzame relatie dat van de betrokkenen wordt verlangd, steeds moet beoordeeld worden in functie van het doel van de Richtlijn, namelijk het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord (6e overweging Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden).

De materiële motiveringsplicht omvat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het consistentiebeginsel. Uit hoger betoog volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken door toepassing te maken van art. 3 van het KB van 07/05/2008, wetende dat verzoekster op dat ogenblik reeds meer dan één jaar met haar partner wettelijk samenwoonde, niet alleen de wet maar ook het algemeen beginsel van behoorlijke motivering heeft geschonden.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40 bis Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging ‘het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten’, van een ‘gezinscel’, van een ‘reële, echtelijke band’, een ‘levensgemeenschap’.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie (zoals ook gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 07.05.2008) aan te tonen.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

[...] (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken.

De bestreden beslissing werd dan ook op correcte wijze gemotiveerd. Verzoeksters kritiek als zou artikel 3 van het K.B. van 7.5.2008 “buiten het kader treden van de toevertrouwde opdracht”, slaat nergens op.

[...]

Ook de kritiek van verzoekster dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen, raakt kan noch wal.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont welk belang zij heeft bij haar grief dat verweerder een bepaling uit een koninklijk besluit heeft toegepast die volgens haar strijdig is met de wet, aangezien de norm die zij in vraag stelt, door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011), intussen in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is opgenomen. Daar de wet van 8 juli 2011, die op 22 september 2011 in werking is getreden, niet voorziet in overgangsbepalingen dient verweerder bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hoe dan ook toepassing te maken van de door verzoekster in vraag gestelde norm.

Verzoekster toont ook niet aan dat het feit dat verweerder door vast te stellen dat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) of artikel 22 van de Grondwet miskend heeft.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Er dient trouwens te worden geduïd dat voormelde richtlijn zelfs niet voorziet in enige verplichting om een verblijfsrecht toe te staan in functie van een verklaring van samenwoning.

Verzoekster stelt voorts dat zij het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie met een Belgische man gestaafd heeft met diverse stukken. Zij geeft hierbij te kennen de door haar aangebrachte stukken anders te beoordelen dan verweerder, doch toont met haar beschouwingen niet aan dat de beoordeling door verweerder van deze stukken kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat artikel 40bis, de materiële motiveringsplicht of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK